

er det rigtigst Intet at gjøre. Jeg tror nu ikke, det er rigtigst at anlægge Forsvaret efter denne Beregning; thi jeg maa gjentage i Nar, hvad jeg ifjor hævdede, at ethvert Folk til en vis Grad er sin egen Lykkes Smed. Det forekommer mig at være den Lære, vi kunne drage ud af Historien, at intet Folk, hvis Liv har været nogenlunde sundt, er gaaet til Grunde, og til at føre, jeg vil sige endogsaa et nogenlunde sundt Liv, hører ogsaa, at man vil være rede til at forsvare sig, naar det behøves, og gjøre vi blot, hvad man med Grund i saa Henseende kan fordrø af os, og udvækker de Anlæg iøvrigt, som vi særlig have, saa tror jeg at turde sige, at vor Bestaaen dog vil være sikket. Det er i det Mindste den Lære, jeg udbrager af Historien, og jeg tror derfor ikke, at man uden videre kan sætte sig hen og regne med Tal og drage den Slutning deraf, at vi ikke kunne staa os i Kampen, og saa skulle vi Intet gjøre.

Jeg vender mig dernæst til den anden Retning, nemlig den, som mener, at Fædrelandets Forsvar alene er afhængig af Fæstninger og Kanoner. Det forekommer mig, at de, der ere af den Mening, have lige saa megen Ret i deres Betragtning. Jeg siger hermed særlig til det ærede Mindretal og til den høitagtede Regjering, der jo synes at være kommen til det Standpunkt, at Fædrelandets Forsvar er afhængigt deraf; men jeg maa samtidigt dermed sige, at Krigsbestyrelsens hele Optræden gjør ikke noget videre gunstigt Indtryk i Retning af, at man har en stærk Overbevisning i saa Henseende. Lad mig saaledes minde om, hvor varmt det ærede Medlem, som er Ordfører for Mindretallet, talte for denne Sag, da han første Gang bragte den frem her i denne Sal i 1873 som Minister; han lagde os i allerhøieste Grad paa Sinde, at Fædrelandets Vel og Fremtid var afhængig deraf, men ikke desto mindre mærkede vi Intet til den høitærede Minister, uagtet han fremdeles var Minister det næste Nar, end sige, at han satte Noget ind derpaa eller appellerede til det danske Folk. Det Samme var Tilfældet ifjor. Da kom ogsaa Regjeringen til os og sagde, at Sagen var saa aldeles paatrængende, at Regjeringen paa ingen Maade kunde afstøde den længere. Man maatte ogsaa da tro, at der virkelig var nogen Alvor deri; men jeg maa spørge, hvor ere Handlingerne blevne af, som skulde hvore til de stærke Ord? I Nar have vi ogsaa hørt meget stærke Ord, og det er jo muligt, at Handlingerne komme siden — endnu have vi Intet mærket til dem — men jeg haaber, at de ville komme, thi de ville i alt Fald vise, at man har en stærk og levende Overbevisning om det, man fremsætter, og jeg vil, efter de Udtalelser, vi hørte her ved Finanslovens Forelæggelse, nemlig at man er vis paa at være i Overensstemmelse med det danske Folk, tro, at man ogsaa vil lade dette Spørgs-

maal komme til Afgjørelse i det danske Folk. Jeg er overbevist om, at Kjøbenhavns Befæstning, som der her har været saa megen Tale om, vil, om jeg maa bruge det Udtryk: ved det folkelige Instinkt blive dømt af det danske Folk, saaledes at den Sag ikke mere staa til at redde. Nu kan man maaske smile ad denne Dom, men skulle vi ikke bygge paa Folkets Dom i større og afgjørende Spørgsmaal, hvor virkelig den folkelige Følelse kan have nogen Betydning, naar skulle vi da bygge paa den? Jeg f. Ex. for min Part, kan aldeles ikke gaa ind paa Kjøbenhavns Befæstning af den simple Grund, at jeg i dette Stykke er i Overensstemmelse med den ærede Ordfører, at jeg virkelig tror; at det vil være lige fordærveligt baade i politisk, militær og folkelig Henseende. Jeg har ogsaa megen stor Respekt, det kan jeg ikke negte, for at faae alt Militær her over til Kjøbenhavn, for at det der kan faae sin Uddannelse; det vil blive Følgen, hvis Kjøbenhavn bliver befæstet. Jeg bebrejder altsaa den høitærede Krigsbestyrelse dens Bakkelvornhed og dens Mangel paa Evne til at vise sin Overbevisning i Handling ligeoverfor en Sag, om hvilken man dog saa mange Gange har sagt, at den var nødvendig for Fædrelandets Forsvar, og det forekommer mig egentlig, at man kan bebrejde det ærede Mindretal det Samme, thi vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne. Det ærede Mindretal siger, at det er nødvendigt, at man resolut skal gribe til; men hvorfor er da ikke det ærede Mindretal gaaet med for længe siden til en Formue- og Indtægtsstat. Der er ingen Tvivl om, at naar Mindretallet ifjor havde stillet sig paa dette Standpunkt, saa vilde Regjeringen i Strid med hele dette Thing vanskelig være kommen igjen med sine gamle Forslag uden Skatten. Man hører til enhver Tid slaa paa, at det, at Regjeringen, Mindretallet og Landstinget ere enige, naturligt skulde være mere end det store Flertal af hele Folket, og naar vi derfor havde haft det ærede Mindretals vægtige Stemme med os, saa er der ingen Tvivl om, at vi da allerede havde været videre fremme, at man da kunde have været ved den resolute Handling, om hvilken det ærede Mindretal taler. Det ærede Mindretal siger, at Spørgsmaalet om Formue- og Indkomstskatten vil skyde Sagen ud i en ubestemmelig Fremtid, men det kan ikke engang være det ærede Mindretals Mening; thi det ærede Mindretal har selv en Paragraf, hvori det foreslaar, at Udgiften delvis skal dækkes derved, og skal der være Mening deri, maa det ogsaa mene, at det ikke skyder Sagen ud i en ubestemmelig Fremtid. Enten kan der ikke være Mening i det One, eller man kan ikke have ment det Andet, hvad jeg ikke kan tro. Jeg er overbevist om, at det er Meningen, at det skal dækkes ved en saadan Stat, men hvorfor er man da ikke allerede gaaet med ifjor? Saa havde man